

Het stad in mij

Het stad in mij is een meer dan 300 pagina's tellend monument vol wederwaardigheden, onomstootbare conclusies, dwalingen, ontboezemingen, opstandigheidjes en fratsen van Maud Vanhauwaert, die ooit stadsdichter van Antwerpen was en wel vaker de kantjes van de poëzie af loopt.

Fons publiceert met plezier een aantal pagina's uit het boek, met een knipooog naar het onderwijs. We zijn ervan overtuigd dat de manier waarop Maud Vanhauwaert 'poëzie losweekt van het papier', zoals ze het zelf omschrijft, inspirerend is om in de klas mee aan de slag te gaan. Het boek is te bestellen via www.dasmag.nl.

Maud Vanhauwaert

78 Recen- sies

Ik weet: er is steeds minder tijd voor gedegen literatuurkritiek. Daarom alvast een paar recensies die (weliswaar mits betaling van auteursrechten) klakkeloos gekopieerd mogen worden.

Positieve recensie van dit boek van Maud Vanhauwaert door Maud Vanhauwaert

Dit boek, een firmament, krijgt alle sterren.

Negatieve recensie van dit boek van Maud Vanhauwaert door Maud Vanhauwaert

Als dit boek al een ster krijgt, dan een in de vorm van een aars.

Positieve recensie door Maud Vanhauwaert van de positieve recensie van het boek van Maud Vanhauwaert door Maud Vanhauwaert

De recensie die Maud Vanhauwaert schreef over het boek van Maud Vanhauwaert is werkelijk verbluffend.

162

9. Spieken

In deze spieken zitten twee gedichten verstuurd. Enerzijds is er het eerste gedicht dat ik schreef, toen ik twaalf was, als een opdracht voor school. Anderzijds is er het gedicht dat ik dertienwintig jaar later maakte, als reactie daarop. Het ene geschreven vanuit het perspectief van het kind, het andere vanuit dat van een leerkracht.

We maakten deze spieken in opdracht van o.a. Cultuuroel, dat vanuit het departement Onderwijs en Vorming het cultuuronderwijs in Vlaanderen stimuleert.

164

Zie ze daar eens zitten,
ze kan ook alleen maar viltten!
En ik... met zoveel vragen,
kwamen die antwoorden maar opdagen!

Nu ja, ik vergat m'n toets te leren.
Ik keek wanneer ze haar rug naar ons zou keren.
Dan zou ik lekker kunnen spieken,
ik kon al die vragen toch niet rieken!

Eindelijk, het gepaste moment:
ik riep: "jst, heb jij die vraag gekend?"
Ze dekte met haar hand haar antwoord of,
Ze antwoordde: "dat vind ik echt lal!"

Ik staarde dus terug voor me uit.
"Kijk naar je blad", bralde de jufvrouw luid.
Ik hoorde kinderen buiten spelen,
ah... en ik zat me hier maar te vervelen.

Just toen kreeg ik een idee, zo geniaal,
een briefje door te geven aan lies (lindaal).
Ik deed het echt stiekem hoor
maar toch had die juf het door!

(Maed Vanhauwaert, 12 jaar)

Zie ze daar eens zitten
die kleine littegepitten
de vroege vogels, laatkomers
wabelekkanten, verwaarde dromers.

Er zijn er die overvraagd spieken
andere die er gedichtjes over schrijven
alleen in vormvaste versen regels
durven overstreden, mijn klasje

broekkaasje van de toekomst, straks
lepen jullie naar huis toe, jullie toekomstjes
zware pantons, alsof de wijsheid beschermen kan.
Het leven kijk je niet af!

Tussen mij en jullie leerlingen
slechts één stap, maar een diepe kloof
van zoveel jaren, ik zie nu in jullie al
de volwassenen van later

Woo soms dat jullie ook zagen
dat ik, oude van dagen, nog altijd
alle katten opwaai. In mij staat
nog altijd dromend een kind uit een raam.

(Maed Vanhauwaert, 35 jaar)

163